

de 36 Rbd., som ere at betragte som det første Capitaludlæg, men jeg troer ikke, at denne Bestemmelse er rigtig. Jeg troer, at man maa lade det være enhver af de Paagjældende tilsladt, at beholde sine Heste, hvis han ikke vilde være tilfredsstillt med den Pris, som blev tilbudt. Der er ingen Grund til at afsvinge Bedkommende deres Heste. Jeg troer ikke, at man med mere Bestemthed end det her er gjort af den samme ærede Rigsdagsmand, kan udtale den Overbevisning, at de nærværende nationale Heste ere de vedkommende Udreders egen Eiendom. At det nu i Virkeligheden forholder sig saa, er, som jeg troer, tilstrækkeligt godtgjort af de sidste ærede Talere, og jeg skal derfor kun tilføie dette: dersom disse Heste i Virkeligheden vare Statens Eiendom, saa maatte den Sætning jo kunde godtgjøres enten ved at henvise til Bestemmelsen i den oprindelige Lovgivning, eller det maatte paavises, at denne Anskuelse var gjort gjældende ved Regjeringens senere Fortolkning af den oprindelige Lovgivning, eller den maatte i alt Fald være hævdet ved den Praxis og Dngang med disse Heste, som havde uddannet sig indtil nærværende Tid, uanset iøvrigt, om denne Praxis var i Samklang med den bestaaende Lovgivning eller ikke; og holdt vi os nu til dette sidste Punkt alene, saa er det ganske vist, at, for at nævne kun et Exempel, saa har aldrig nogen Skifteforvalter, som behandlede en afdød Præsts Bo, taget i Betænkning, at inddrage denne Hest efter Naadesaarets Forløb under Boets samtlige Maasse, og han har meent, at være fuldkommen berettiget til det, og at have fyldtgjort Lovens Forskrift, naar han udbetalte de i Loven omhandlede 36 Rbd. til Eftermanden. Hesten er da altid bleven behandlet som den afgangne Præsts Eiendom; og Staten har til enhver Tid anerkjendt denne Praxis for aldeles lovsig, idet det aldrig er bleven fordret, at den nye Præst skulde stille en ny Hest, som var indrangeret i Nummer, men det paalagdes ham kun at skaffe og stille en Hest, og det har altid været tilfredsstillende, naar han præsenterede en Hest af den Beskaffenhed, som Loven iøvrigt fordrede. At heller ikke den Anskuelse nogenstinde er bleven fastholdt eller fremhævet

af Regjeringen i de særegne Bestemmelser, som efterhaanden have nærmere ordnet Rytterhesteholdet, det fremgaaer, som allerede tildeels er paavist, af de flere henhørende specielle Bestemmelser. Den samme Anskuelse er udtrykt i Motiverne til det fremlagde Lovudkast, hvor der tales om en Expropriation af Hestene og altsaa indrømmes der, at Hestene vare Udredernes; thi der vilde i modsat Tilfælde ikke kunde tales om Expropriation. Bestemmelserne i Forordningen af 1774 synes allerede at være tilstrækkeligt drøftede; det vil altsaa være overflødig at sœie Noget dertil, imidlertid troer jeg dog, at man maa lægge Mærke til, at Hestens Værdi ved dens Anskaffelse dog virkelig ikke er bleven anseet at være 36 Rbd., men 66 Rbd., hvilken Sum efter nævnte Forordnings § 30 skulde udbetales den første Udred, hvis Hesten indkaldes til bestandig Krigstjeneste. Men at der ikke er conserveret et større Depositum for Hesten end 36 Rbd. maa vistnok nu efter de for saadanne Forhold i Almindelighed gjældende Regler være afgjørende.

Soffmeyer: Det forekommer mig efter de Oplysninger, der fra flere Sider ere givne om denne Sag, at det maa ansees tilstrækkeligt godtgjort, at den Paastand, den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2det District (Tscherning) har gjort, neppe kan være rigtig; i alt Fald synes det mig, at man maa være kommen saavidt, at denne Sag maa i juridisk Henseende kunne betragtes idetmindste som at være meget tvivlsom, og det forekommer mig høist ubilligt, strengt at sætte i Anvendelse denne 70 Aar gamle Lovbestemmelse, som saa lidet er bragt i Anvendelse eller holdt i Live ved de senere Regjeringsforanstaltninger, saa at man egentligt kan sige, at den kun eksisterer som en Tradition ved en enkelt Klasse af Hesteudredere, nemlig ved Præstegaards-eierne, idet det hos dem har vedligeholdt sig, derved at de 36 Rbd. gaae over fra den Ene til den Anden, hvorimod hvad den anden Klasse af Hesteudredere angaaer, nemlig Hovedgaardseiere, da troer jeg næsten, at man kan sige, at denne Tradition ikke engang eksisterer. Man kan maaskee sige, at ved Salg af Eiendommen fra den Ene til den Anden kan der muligens have været taget i Betragtning, at denne Hest